

Renunciar al que més suma

«La solució pot ser tan flexible com vulguem però mai es pot basar en què el bloc majoritari renegui d'un projecte que mai ha tingut por de les urnes ni ha estat violent»

Com a mínim parlen. Junts per Catalunya i ERC, que representen el carril central de l'independentisme, miren de mantenir vives les constants vitals de del diàleg amb la CUP i les entitats sobiranistes (<https://www.naciodigital.cat/noticia/166840/independentisme/cuina/lledoners/resposta/unitaria/sentencia/1-o>) . De fet, esperen que en breu hi hagi fruits en forma de full de ruta independentista, com a mínim per donar resposta a la sentència del Tribunal Suprem. I, a l'altra banda, aquest divendres han establert amb una cimera a Palau (<https://www.naciodigital.cat/noticia/166990/dialeg/sense/pero/dialeg>) un canal permanent amb el PSC i els comuns. La fotografia és un nou pas en el trencament formal del bloc del 155, ja que Ciutadans i el PP, partits que dia sí i dia també denunciaven l'existència d'una Catalunya fracturada, se n'han apartat. Sabotejar la convivència és, com deia el company Martí Anglada dijous a Girona en la presentació del llibre de Pep Martí (<https://www.naciodigital.cat/noticia/166926/nexe/respecte>) , la seva única oferta a la societat catalana.

El diàleg de Palau no tindrà, a curt termini, cap resultat més enllà d'establir un marc de respecte mutu i de facilitar la recuperació d'una normalitat en la interlocució. Es tracta de *naturalitzar* el que mai hauria d'haver deixat de ser i el que fa mesos, des del canvi de govern a Madrid, ja passa amb els ministeris i el palau de la Moncloa. Però el diàleg, si no té contingut i incorpora dosis d'atreuiment, acaba esgotant-se primer i creant frustració, després. I quan fracassa, tornar-s'hi a posar costa més. És, en aquest sentit, preocupant que el PSC es negui encara a acceptar les regles del joc que proposen una majoria de catalans per resoldre un problema que, com diu Pedro Sánchez, és dels catalans.

En l'entrevista que li vam fer amb Sara González

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/166406/miquel/iceta/suprem/fet/actuacions/molt/dubtes/instruccio/1-o>) **fa uns dies**, Miquel Iceta acceptava l'evidència que el referèndum sigui el punt de trobada de la majoria (tot i que dubtava de la sinceritat dels comuns a l'hora de defensar-lo) però es negava a assumir-lo com a marc de negociació per resoldre la situació. De forma gràfica, deia que el fet que hi hagués una majoria de carnívors no podia ser argument per obligar-lo a menjar carn i que ell tenia tot el dret a seguir sent vegà. Al primer secretari del PSC (que posava aquest exemple malgrat que no té el veganisme entre els seus gustos) ningú li ha demanat mai que es converteixi en independentista.

Només se li reclama que, com feia al 2012

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/157010/video/quant/iceta/defensava/referendums/sobre/independencia/poder/fer>) , **defensi que es pugui votar** sobre si Catalunya ha de seguir o no formant part d'Espanya ja que des del fracàs de l'Estatut amb la sentència de l'Estatut de 2010 no s'ha posat damunt de la taula una solució amb més recolzament popular. Respectar el marc de la majoria és, per cert, el que va fer ERC, posem per cas, el 2001 quan, sent independentista i sense deixar de ser-ho, va acceptar la proposta del PSC, CiU i ICV de negociar un nou Estatut. Li va donar suport fins que es va desnaturalitzar a Madrid, precisament amb Iceta com un dels protagonistes.

El conflicte català, que té com una de les seves conseqüències més dures la repressió, necessita entrar en una fase de solució. De l'actual bloqueig, que genera confusió en totes les famílies ideològiques i encareix el diàleg i els acords, no en pot sortir res de bo. L'independentisme

ha fet (calia) autocrítica sobre què va fallar i busca nous camins per arribar a un objectiu, el de l'estat propi, que és legítim. No hi haurà sortides fins que el PSC no reconegui la legitimitat del projecte independentista -fer-ho vol dir admetre que s'ha de poder dur a terme a més de ser defensat públicament- i a Catalunya com una nació efectiva, i els comuns estiguin disposats a ser més agosarats en els seus fets. Perquè la solució pot ser tan flexible com vulguem i incorporar múltiples opcions, però mai es pot basar en què el bloc majoritari renunciï a un projecte que mai ha tingut por de les urnes ni ha estat violent.